

Reisdagboek Taiwan

Yáng Shuāng-zǐ
Reisdagboek Taiwan

R O M A N

Vertaald uit het Mandarijn
door
Silvia Marijnissen en Annelous Stiggelbout

MEULENHOUT

This work was sponsored by the Ministry of Culture, Republic of China (Taiwan)

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het
Nederlands Letterenfonds

ISBN 978-90-896-8364-9

ISBN 978-94-023-2696-3 (e-book)

ISBN 978-90-492-1482-1 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: 臺灣漫遊錄 *Táiwān mànyóulù*

Omslagontwerp: Kimberly Glyder, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © YJ CHEN

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

Copyright © 2020 by 楊双子 Yáng Shuāng-zǐ

First published in the Complex Chinese language by SpringHill Publishing Ltd. Dutch edition published by arrangement with SpringHill Publishing Ltd., in association with The Grayhawk Agency Ltd. through Marianne Schönbach Literary Agency B.V. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Silvia Marijnissen en Annelous Stiggelbout en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

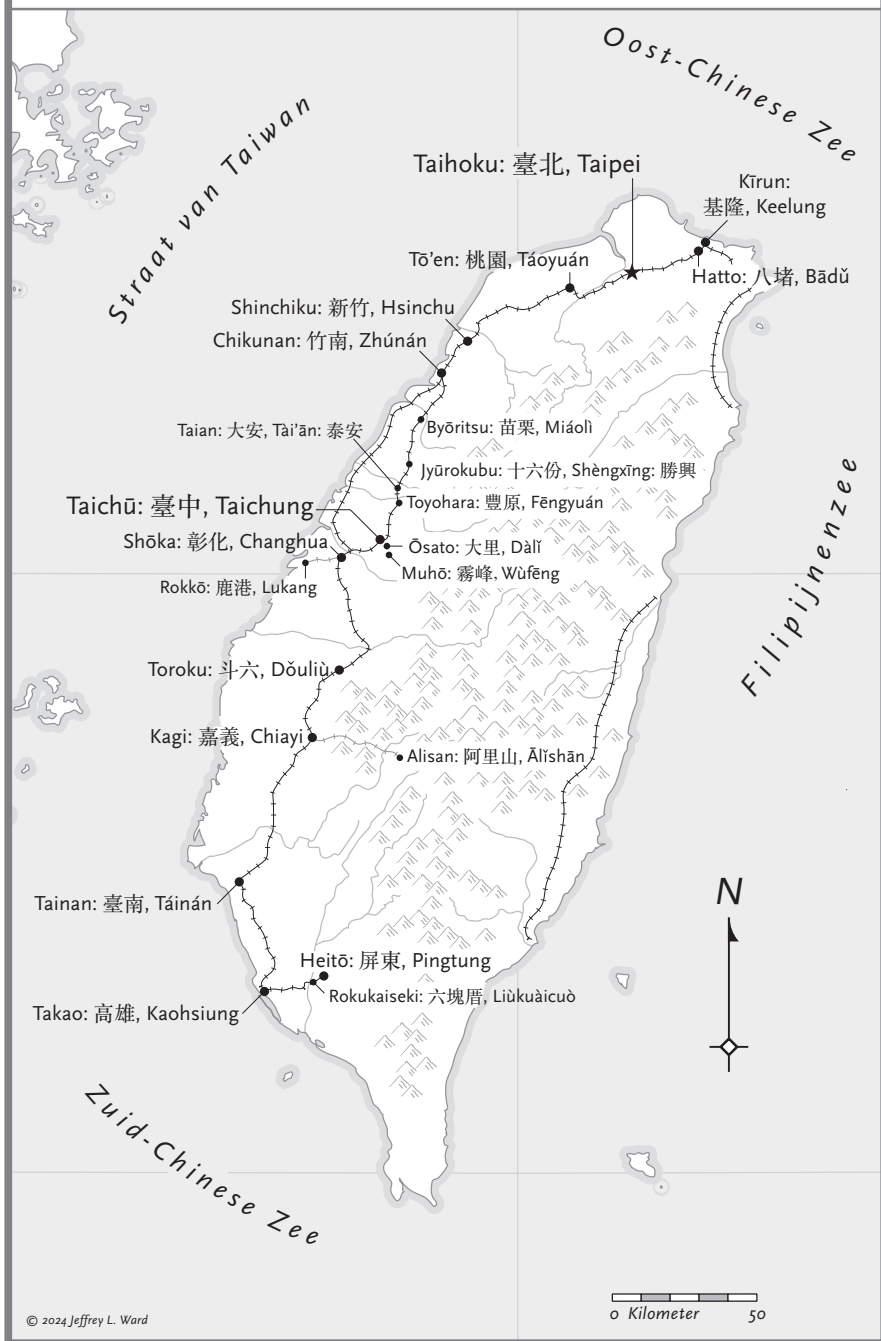
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Yang Jo-hui,
de jongste van de tweelingzussen
die Yáng Shuāng-zǐ zijn.

Toelichting van de uitgever:

Dit boek is van begin tot eind opgezet als roman.
In de vorm van een fictieve vertaling wordt de werkelijkheid
van het betreffende tijdperk getoond.

TAIWAN 1938

Inhoud

Voorwoord bij de nieuwe Chinese vertaling van
Reisdagboek Taiwan, 2020
Hiyoshi Sagako

9

Reisdagboek Taiwan, Aoyama Chizuko

Opdracht bij de eerste druk, Shōwa 29	25
1 Kue-tsí / Pitjes	27
2 Bí-thai-bák / korte rijstnoedels	51
3 Muâ-ínn-thng / Jutesoep	75
4 Sashimi / Plakjes rauwe vis	99
5 Bah-sò / Gestoofd varkensgehakt	123
6 Tang-kue-tê / Waspompoe-thee	147
7 Ka-lí / Curry	171
8 Sukiyaki / Rundvleesfondue	195
9 Tshài-bué-thng / Restjessoep	219
10 Tau-mī / Rijstbal van restjes	243
11 Kiâm-n̄ng-ko / Hartige cake	269
12 Mitsumame / Schaafijs met geleï en zoet fruit	291

Nawoord bij *Mijn reisdagboek: met Chizuru in Taiwan*, 1970

Aoyama Yōko

315

Nawoord bij *Taiwanees reisdagboek van een Japanse schrijfster*, 1977

Wang Chien-ho

319

Nawoord door de redacteur van

Taiwanees reisdagboek van een Japanse schrijfster, 1990

Wu Cheng-mei

325

Nawoord van de vertaalster bij de nieuwe vertaling, 2020

Yáng Shuāng-zǐ

331

*

Nawoord door Silvia Marijnissen en Annelous Stiggelbout

(vertaalsters van de Nederlandse editie)

335

Verklarende woordenlijst

343

Een afgebroken droom, een prachtig eiland in den vreemde

Voorwoord bij de nieuwe Chinese vertaling van
Reisdagboek Taiwan, 2020
Hiyoshi Sagako

Het moet het lot zijn geweest dat deze nieuwe vertaling in 2015 op mijn pad bracht.

In dat jaar hoorde ik dat een vertaalster, mevrouw Yang Jo-hui, op zoek was naar de oude vertaling van *Reisdagboek Taiwan*. Dat vond ik opmerkelijk, want het boek was in Taiwan al lang niet meer verkrijgbaar, zelfs voor onderzoekers was het nauwelijks te vinden. Het toeval wilde dat ik zelf niet alleen de oude vertaling had, maar ook het Japanse origineel. En dus vroeg ik een medewerker van het Nationaal Museum voor Taiwanese Literatuur (NMTL) om mijn contactgegevens aan Yang Jo-hui door te geven – niet wetende dat die opwelling zou leiden tot het ontstaan van een nieuwe vertaling. Het was een gelukkige samenloop van omstandigheden, waardoor dit boek nu opnieuw het licht ziet.

Pas toen uitgeverij SpringHill mij vroeg om een voorwoord bij het boek te schrijven, ontdekte ik in het nawoord van de nieuwe vertaalster dat de medewerker van het NMTL mij, op-

merkelijk genoeg, een 'Japanse onderzoekster' had genoemd. Ik wist niet of ik moest lachen of huilen, want ik zie mezelf als een wansei (wānshēng in het Mandarijn): een Japanse geboren in Taiwan. De classificatie van enkel 'Japans' leek mij van Taiwan uit te sluiten. Toch was ik misschien juist door mijn ongebruikelijke achtergrond de aangewezen persoon om een voorwoord te schrijven.

De wansei zijn dolende zielen, zonder thuis, ze vallen tussen wal en schip. De benaming stamt uit de tijd dat Taiwan een Japanse kolonie was. De wansei behoorden op basis van hun afkomst tot de Yamato,¹ het Japanse volk, maar ze werden als een vreemde eend in de bijt beschouwd. Doordat ze waren opgegroeid op het zuidelijke eiland week hun taal af van het standaard-Japans, en ze hadden zelfs nog nooit sneeuw gezien of 'echte seizoenen' meegemaakt. Hoe konden de wansei dan, ook al waren ze 'raszuiver', een waar Yamato-hart hebben? Om die reden keken de mensen uit het moederland vaak op hen neer.

Het Gouvernement van Taiwan droeg officieel het standpunt uit dat de mensen van het moederland en het eiland allemaal onderdanen van de keizer waren, maar in de praktijk stonden de mensen van het eiland lager in rang dan die van het moederland, en de wansei wisten niet goed waar ze bij hoorden. Sommigen beschouwden Taiwan als hun thuisland, maar er waren er ook die de mensen van het eiland juist steeds harder onderdrukten. De dolende zielen hadden hun eigen zienswijze, en in deze roman over de dominantie van de kolonisten staan dingen beschreven die misschien alleen wansei zien.

Laat ik eerst de achtergrond van dit boek schetsen. Aoyama Chizuko, de schrijfster van *Reisdagboek Taiwan*, werd geboren in Taishō 2 (1913). Ze debuteerde op haar negentiende met een roman die haar op slag beroemd maakte – het boek werd zelfs verfilmd. In Shōwa 13 (1938) nodigde het Gouvernement van

1 Vertalers: Achter in het boek vindt u een verklarende woordenlijst.

Taiwan deze gevierde schrijfster uit om naar het eiland te komen voor een lezingentournee. De oorlog was toen al begonnen, en het ware doel van deze op het oog literaire overeenkomst was natuurlijk propaganda voor het Japanse staatsbeleid. Aoyama-sensei schreef tijdens haar verblijf in Taiwan voor Japanse kranten en tijdschriften over haar wederwaardigheden, en deze serie reisverslagen en essays, waarin ze haar Taiwanese ervaringen introduceerde in het moederland, werden gepubliceerd onder de titel 'Reisdagboek Taiwan'.

De serie 'Reisdagboek Taiwan' verschilt inhoudelijk van het voorliggende boek, ze is er een voorloper van. Als roman verscheen *Reisdagboek Taiwan* in Shōwa 29 (1954). Daarin is de staatspropaganda geschrapt; het verhaal draait helemaal om de gevoelens tussen Aoyama-sensei en haar tolk, juffrouw Ông Tshian-hòk (Wang Chien-ho in het Mandarijn, Ô Chizuru in het Japans). Nu komt deze figuur van juffrouw Ông Tshian-hòk ook al voor in Aoyama-sensei's vroegere serie, en eerlijk gezegd dacht ik destijds tijdens het lezen daarvan dat deze juffrouw Ông een fictief personage was. Omdat zij erg opviel in die stukken met een propagandistische toon, vermoedde ik dat juffrouw Ông een ingenieuze metafoor was. Dat was immers niet ongebruikelijk, een personage als metafoor voor de bedoeeling van de schrijver. Zo gebruikte Satō Haruo, een auteur die ook bekendstond om zijn beschrijvingen van zijn ervaringen in Taiwan, in 'Het verhaal van de bruidswaaiër' een dienstmeisje als metafoor voor de ongelijkheid tussen kolonisator en gekoloniseerde.

Tegenwoordig twijfelen we er niet meer aan dat juffrouw Ông wel degelijk heeft bestaan, het publiek bij Aoyama-sensei's lezingen heeft haar tenslotte gezien. Maar of het nu goed of slecht uitpakt, juffrouw Ông is uiteindelijk echt een literaire metafoor geworden. Anders had *Reisdagboek Taiwan* nooit als roman kunnen bestaan. De werkelijke persoon was voor Aoyama-sensei weliswaar de aanleiding voor publicatie, maar dat

dit boek uiteindelijk in de vorm van een roman is gegoten is te danken aan de geïnterpreteerde fictionaliteit van de werkelijke persoon.

Want dit boek is een lange liefdesbrief en tegelijk een zelf-onderzoek.

Omwille van lezers die dit boek nog niet kennen, wil ik hier niet te veel onthullen, ik wil hen niet beroven van hun eigen leeservaring en interpretaties. Maar één cruciaal punt wil ik hier wel benadrukken: machtsongelijkheid is alomtegenwoordig en veel subtieler dan de meeste mensen zich kunnen voorstellen. Ik wil de lezer dan ook op het hart drukken om bij het lezen van dit werk voortdurend in gedachten te houden dat Aoyama-sensei de identiteit van kolonisator heeft.

Ik noem hier enkel één detail dat gemakkelijk over het hoofd wordt gezien. In hoofdstuk 9 over tshài-bué-thng, rest-jessoep, zegt Aoyama-sensei dat ze de legende van de drakenader in de heuvel Shíqíú bij Kīrun in een verhaal wil verwerken met de titel ‘Drakenader’, en dat ze na een paar jaar onderzoek naar de geschiedenis van de ontwikkeling van de Taiwanese spoorlijnen een roman wil schrijven met als titel *De Taiwanese hoofdspoorlijn*.¹ Nu had ze dat verhaal al opgetekend voor haar periodieke publicaties van ‘Reisdagboek Taiwan’. In dat eerdere artikel toont Aoyama-sensei inderdaad interesse voor die geschiedenis, alleen had ze oorspronkelijk een andere titel in gedachten, niet *De Taiwanese hoofdspoorlijn*.

Beide titels, ‘Drakenader’ en *De Taiwanese hoofdspoorlijn*, zullen ongetwijfeld een belletje doen rinkelen bij iedere lezer met een beetje kennis van de Taiwanese literatuurgeschiedenis, vanwege twee gelijknamige werken van Nishikawa Mitsuru. Aoyama-sensei zelf moet ze ook hebben gekend, ook al was Nishikawa ten tijde van het periodieke ‘Reisdagboek Taiwan’ nog maar een opkomend talent en had hij zijn ‘Drakenader’ toen

¹ Vertalers: De Taiwanese hoofdspoorlijn, aan de westkant van het eiland, liep van Keelung in het noorden tot Kaohsiung in het zuiden.

nog niet geschreven, laat staan zijn ‘Senkan-toren’ waar hij zo mee ingenomen was.

De ‘hommage’ van Aoyama-sensei aan Nishikawa Mitsuru in haar latere roman komt dan ook geforceerd over, omdat zij nu eenmaal eerder dan hij debuteerde én bekender was in de literaire wereld. Als ze iemand eer had willen bewijzen, zou Satō Haruo een logischer keuze zijn geweest, want hij schreef net als zij over reizen door Taiwan, had betere kwalificaties en genoot meer prestige (de opdracht van de eerste editie van dit boek was een hommage aan hem). Vanwaar dus deze verandering, deze knieval?

Om dit te verklaren, moeten we eerst de positie van Nishikawa Mitsuru binnen de Taiwanese literatuurgeschiedenis begrijpen. Het is vrijwel onmogelijk om hem los te zien van de theorie over de literatuur van overzeese gebieden opgesteld door professor Shimada Kinji, die destijds was verbonden aan de Keizerlijke Universiteit van Taihoku (de huidige Nationale Universiteit van Taiwan in Taipei). Wat hij literatuur van de overzeese gebieden noemde was niets anders dan koloniale literatuur. Het was een stukje van de Japanse literatuur speciaal voor de koloniën, een literatuur waarin een koloniaal wereldbeeld werd geëist van de koloniën. Dat kwam neer op een stijl die exotisme en realisme combineerde, en Nishikawa Mitsuru was hiervan de belangrijkste vertegenwoordiger.

De hedendaagse Taiwanese literatuurwetenschap is overwegend kritisch over die literatuur van de overzeese gebieden, want de nadruk op het exotisme impliceerde dat de koloniën de verbeelding van de kolonisator moesten dienen. De literatuur mocht daar niet van afwijken: de onderwerpen die ze kon behandelen waren beperkt en ze was zelfs gedwongen om zich in te passen in het Groot Oost-Azië-verhaal van het keizerrijk.

Nishikawa’s ‘Drakenader’ en ‘De Taiwanese hoofdspoorlijn’ zijn daar goede voorbeelden van. Ze vertellen allebei over de geschiedenis van Taiwan, maar plaatsen de historische verha-

len rechtstreeks in het kader van het keizerrijk, zonder enige waarde te hechten aan de ware gevoelens van de eilandbewoners. Zijn aanpak sloot perfect aan bij het nationale beleid. Zo werd in de Japanse tijd bijvoorbeeld ook voortdurend de Japanse afkomst van Zhèng Chénggōng benadrukt, terwijl hij toch duidelijk vocht voor de Chinese Zuidelijke Míng-dynastie.

Taiwan boekstaven zonder enige aandacht voor de ervaringen van de Taiwanese bevolking en ingenomenheid met het fictieve Taiwan in de eigen schrijfsels. Dat is precies de reden waarom de literatuur van overzeese gebieden nu wordt veroordeeld. De polemiek ‘Drekrealisme’ die Nishikawa na de jaren veertig ontketende (hij verwierp daarin de romans van Taiwanese schrijvers die kritiek leverden op de realiteit en juist hun eigen levenservaringen beschreven, en verheerlijkte de idee van onderdanigheid aan de keizer en de literaire uitroeiingsoorlog die het nationale beleid ondersteunde) was in de ogen van Aoyama-sensei waarschijnlijk buitengewoon ironisch. Zij wist zelf maar al te goed dat de artikelen die ze had geschreven voor de serie ‘Reisdagboek Taiwan’ in de tijd dat zij door Taiwan reisde, naadloos in Nishikawa’s stroming pasten. Dat zij haar teksten heeft gewijzigd kan dus worden gezien als een verkapte schuld-bekentenis. De vraag is: aan wie was die gericht?

Laten we nog eens naar juffrouw Ông Tshian-hòk kijken. Zij was lid van een vooraanstaande familie, maar als dochter van een concubine stond zij laag in rang, waardoor zij de wijze levensles leerde om directe confrontaties met anderen te vermijden. Ondanks haar vele talenten en hoge ambities was ze gedoemd tot een ondergeschikte positie in de machtshiërarchie, simpelweg omdat ze een vrouw was, en dan ook nog eens een gekoloniseerde vrouw. Of ze wilde of niet, iemand als zij wordt enkel doordat Aoyama-sensei als hoofdverteller fungeert onvermijdelijk een metafoor voor de relatie tussen kolonisator en gekoloniseerde, zelfs al wordt dit boek verteld vanuit het eenzijdige perspectief van de kolonisator – dat pas perfect

in dit kader. Ik wil de lezers er dan ook op wijzen dat de door Aoyama-sensei beschreven juffrouw Ông Tshian-hòk niet de echte persoon van juffrouw Ông is. Als lezer lopen we maar al te gemakkelijk in de valkuil de indrukken van de verteller klakkeloos aan te nemen, daar moeten we voor oppassen.

In *Reisdagboek Taiwan* bespeurt Aoyama-sensei af en toe een afstandelijkheid bij juffrouw Ông, alsof ze een nō-masker draagt, en lezers breken zich misschien het hoofd over de gevoelens van juffrouw Ông, die niet eenvoudig te doorgronden zijn, maar dat is juist wat dit boek zo de moeite waard maakt. Díe beschrijvingen moeten volgens mij behoorlijk realistisch zijn, want ze betreffen precies de vragen waar Aoyama-sensei mee worstelde en waarop ze middels de roman antwoord zoekt. Wanneer lezers het boek uit hebben en dat antwoord kennen, zouden ze er goed aan doen om het hele boek vanaf het begin opnieuw te lezen om de verandering in de houding van juffrouw Ông proberen te achterhalen.

Er is nog een andere aanwijzing om dit boek als een excuusbrief te lezen. Aan de herdruk van het werk in Shōwa 45 (1970) voegde juffrouw Aoyama Yōko, de adoptie dochter van Aoyama-sensei, die op dat moment al overleden was, een naschrift toe, met de titel ‘Herinneringen aan mijn moeder’, waarin ze vertelt dat er geen hoofdstuk 12, ‘Mitsumame / Schaafijs met gelei en zoet fruit’ stond in het originele manuscript toen ze dat voor het eerst las. Waarom ontbrak dat cruciale eind oorspronkelijk? Dat toegevoegde hoofdstuk beschrijft een verzoening zo kwetsbaar als een droom. Als de vriendschap tussen de twee mensen had kunnen voortbestaan, als het echt zo was gegaan, dan was een verontschuldiging overbodig geweest en had dit boek geen bestaansreden gehad.

Mijn persoonlijke vermoeden is: misschien had Aoyama-sensei in Shōwa 14 (1938) echt een ontmoeting met juffrouw Ông, maar was de uitkomst daarvan niet zo eenvoudig als beschreven in het boek. In elk geval vond Aoyama-sensei dat zij

haar verontschuldiging moest aanbieden, en daarom voegde ze speciaal voor juffrouw Ông het twaalfde hoofdstuk toe. Als ze het antwoord al in Shōwa 14 had gevonden, zou alles dan anders zijn gelopen? Had juffrouw Ông met deze mogelijkheid van een ander einde kunnen instemmen? Aoyama-sensei moet deze liefdesbrief in de vorm van een roman in grote spanning hebben verstuurd, ook al kon de klok niet worden teruggedraaid.

Als mijn vermoeden klopt dat ‘Mitsumame / Schaafijs met geleï en zoet fruit’ grotendeels fictie is, hoeven we dat Aoyama-sensei niet te verwijten. Want er stond een hoge muur tussen de twee vrouwen, in de vorm van de onuitwisbare machtsongelijkheid tussen kolonisator en gekoloniseerde, én de nederlaag van Japan in de Tweede Wereldoorlog, waardoor Taiwan en Japan twee gescheiden landen werden. Dat pijnlijke lot kon misschien wel wat verfraaiing gebruiken, en zo ontstond hoofdstuk 12: een droom die had kunnen zijn, maar die abrupt tot een einde kwam.

Waar begint die droom? In ‘Herinneringen aan mijn moeder’ schrijft juffrouw Aoyama Yōko ‘diep in mijn moeders hart was een eiland geworteld.’ Was dat zo? Het verblijf van Aoyama-sensei in Taiwan heeft maar een jaar geduurd. Voor haar was Taiwan een vreemd land. Zouden haar gevoelens voor Taiwan sterker kunnen zijn geweest dan die van de wansei die op het eiland zijn geboren en getogen? Of om het bot te zeggen: het was maar een reis, haar ervaring met Taiwan stelde ook weer niet zoveel voor.

Vergelijk het met de film *Brokeback Mountain*. Daarin kan Jack de zomer van 1963 op Brokeback Mountain zijn leven lang niet vergeten, zodat zijn vrouw denkt dat Brokeback Mountain voor hem zijn paradijselijke Perzikkbloesembron is: ‘Where the bluebirds sing and there’s a whiskey spring’. Daar begint de droom. Niet Taiwan was in het hart van Aoyama-sensei geworteld, maar de tijd die ze daar met juffrouw Ông had doorge-

bracht. In werkelijkheid trouwt juffrouw Ông, net als de mannen in *Brokeback Mountain*; Aoyama-sensei is haar hele leven vrijgezel gebleven. Dat is de bittere realiteit, en precies daarom blijven dromen dromen.

Dit boek had echt een einde als ‘Mitsumame / Schaafijs met gelei en zoet fruit’ nodig.

Heel toepasselijk is dat de vertaalsters van deze nieuwe editie, de zussen Yáng Shuāng-zǐ, voorvechtsters zijn van de Taiwanese yuri-literatuur.¹ Door hun vertaling van het boek verandert de betekenis ervan; ten tijde van de vorige vertaling waren sommige passages inhoudelijk nog onaanvaardbaar voor de toenmalige Taiwanese lezers, zodat Wu Cheng-mei, de dochter van juffrouw Ông, deze voor publicatie schrapte. De huidige generatie lezers is ruimdenkender.

Tot slot wil ik hier nog aan één ding herinneren en een vraag opwerpen.

In de kern draait dit boek zonder enige twijfel om de machtsongelijkheid tussen kolonisator en gekoloniseerde, maar machtsverhoudingen beperken zich niet tot kolonisatoren en gekoloniseerden, ze zijn de normaliteit in de wereld. De machtsverhouding tussen de oudere en de jongere generatie binnen een familie is bijvoorbeeld overduidelijk, maar de frustratie die onder het juk van de macht wordt verdrongen, is vaak moeilijk in woorden te vatten. Vergelijk het met een ouder die enthousiast met zijn netwerk pronkend een kind aan een functie kan helpen, ‘een geweldige baan, vast en nog goedbetaald ook’, zonder ooit te hebben gevraagd naar de wensen van de betrokkene. Vast blijkt die baan zeker, en goedbetaald ook, maar uiteindelijk zijn die punten alleen in de ogen van de ouder belangrijk. Het is net zoiets als je kind dwingen om

1 Vertalers: De yuri-literatuur is een stroming uit de populaire cultuur (ook tekenfilm, manga en games) en legt de nadruk op de genegenheid tussen vrouwen die verder gaat dan vriendschap, maar zich niet per se ontwikkelt tot een romantische liefdesrelatie.

rechten of geneeskunde te gaan studeren: het toont een gebrek aan verbeeldingskracht. Hoe goed de bedoelingen ook zijn, het afschuwelijke van macht zit hem in het negeren of elimineren van het subject, dat als het geen weerstand biedt onmogelijk het zelf kan behouden. Intussen doet de ouder dat zwakke verzet af als de dwaze rebellie van een kind dat nog niet droog achter de oren is. En dat is een ander afschuwelijk aspect van macht: wie gewend is om macht uit te oefenen, beseft niet dat die macht ten koste gaat van anderen.

Hoe je macht kunt herkennen en waarom dat nodig is, daarin kan deze roman wellicht inzicht geven. Dít zou wel eens een grotere uitdaging kunnen zijn: sommige vormen van macht kunnen niet eenzijdig worden ingetrokken. In patriarchale systemen, bijvoorbeeld, kan een man niet puur uit eigen beweging afstand doen van zijn genderprivileges, omdat het systeem zelf blijft functioneren. Als macht niet vrijwillig kan worden opgegeven, is er sprake van een ongelijkheid die niet omvergevoerd kan worden. Is ware verzoening tussen de partijen aan weerszijden van de machtskloof dan wel mogelijk?

De vraag die ik aan de lezer mee wil geven is: zijn er dagen dat Aoyama Chizuko en Ông Tshian-hók zij aan zij langs dezelfde weg lopen?

Hiyoshi Sagako

Geboorte- en sterfdatum onbekend. Romanschrijfster, antropologe en literair critica.

Zijaanzicht van het huisje aan de Yana in Taichū.
Schets door Aoyama Chizuko.

Plattegrond van het huisje, door Aoyama Chizuko.

1 Ingang en hal	8 Keuken
2 Ontvangstkamer	9 Achterdeur
3 Veranda	10 Voorraadmokamer
4 Zitkamer	11 Bediendekamer
5 Tussenkamer	12 Eetkamer
6 Toilet	13 Studeerkamer
7 Badkamer	14 Stapsteen

Vooraanzicht van het huisje. Schets door Aoyama Chizuko.

Taiwanees Nieuwsdagblad 11 juli Shōwa 13

Reisdagboek Taiwan:

Een magische reis langs de ingestorte Gyotōhei-brug

door Aoyama Chizuko.

Het is heel begrijpelijk als een reiziger die voor het eerst met de sneltrein langs station Jyūrokubu komt, de ingestorte Gyotōhei-brug niet opmerkt. Toen ik er in mei voorbijreed, had ik geen idee dat er vanuit het treinraampje zo'n beroemd uitzicht te zien was. Achteraf hoorde ik wat ik had gemist en was ik heel teleurgesteld, maar tegelijk wilde ik er natuurlijk meteen meer over weten.

In april van Shōwa 10, drie jaar voor ik aankwam in Taiwan, vond hier een natuurramp plaats, de Grote Aardbeving van Shinchiku-Taichū. Grotten in de bergen bezweken, bruggen stortten in – waaronder de Gyotōhei-brug. Het bleef helaas niet bij schade aan spoorwegen, er vielen ook talloze doden en gewonden. Wat een bittere herinnering moet dit zijn voor de mensen van dit eiland! Maar ze slikten hun verdriet in en gingen dapper verder. Zou de bevolking van Taiwan wel beseffen hoe sterk ze is?

Een doodnormale reiziger, zoals ik bijvoorbeeld, kan over de Taichū-lijn keurig op tijd de stad Taichū binnenrijden en genieten van het schitterende uitzicht zonder te weten dat de trein over een spoorlijn en brug heeft gereden die met grote haast hersteld zijn. Zo genoot ik van een vlotte, comfortabele reis. En het snelle herstel is niet alleen een geluk voor mij, maar voor iedereen die afhankelijk is van de trein – voor reizen, woon-werkverkeer of transport.

Een brug was ingestort, een nieuwe brug is gebouwd, waarmee een grote belemmering voor velen is weggenomen. Die prestatie was alleen mogelijk dankzij een grote gezamenlijke inspanning. De mensen hier werken hard zonder te klagen, ze zijn dapper en houden moed. Juist dat karakter, die kracht, maakt Taiwan groots.

Ik ben inmiddels een paar maanden in Taiwan en heb de oude Gytōhei-brug nog niet zelf gezien, maar het verhaal van de ingestorte en de nieuwe spoorbrug heeft een enorme aantrekkingskracht op me. Ik kijk nu nog meer uit naar mijn toekomstige treinreizen.

